

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a dr. Rákosfalvy Zoltán ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Raffay Ernő ügyvéd által képviselt **alperes** ellen hibás teljesítésből eredő szavatossági igény iránt indított perében a Vas Megyei Bíróság 2008. május 7. napján kelt 13.G.40.018/2007/21. számú ítéletével szemben a felperes által 22., 23. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 300.000,- (Háromszázezer) Ft másodfokú perköltséget, a Magyar Államnak pedig az APEH Nyugat-Dunántúli Regionális Igazgatósága Illetékfőosztálya felhívására 900.000,- (Kilencszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket, viselje továbbá a fellebbezéssel ezt meghaladóan felmerült költségeit.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy jogszerűen állt el a 2002. október 29-én kötött adásvételi szerződéstől, kérte kötelezni az alperest 12.350.000,- Ft vételár visszafizetésére. Előadta, hogy az alperestől megvásárolt gépjármű működtetésekor a hátsó differenciálmű felől (induláskor, váltáskor és hirtelen gázadáskor) csattanó hang és rántás érzékelhető. Az alperes többször végzett -eredménytelenül - javítást, a hiba továbbra is fennáll.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hivatkozása szerint a felperes elkésett az igény érvényesítésével, másrészt a gépkocsinak nincs hibája, a tapasztaltak csupán konstrukciós jelenségek.

A megyei bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000,- Ft perköltséget.

A bíróság a szakértői vélemények mérlegelése során ítélete indokolásában azt az álláspontot foglalta el, hogy "A" igazságügyi gépjárműszakértő ellenőrző szakvéleménye megalapozott, ellentmondásoktól mentes. Kiemelte, hogy a szakvélemény szerint a perbeli gépjárműnél sebességváltáskor előforduló jelenség a kontrolljárművön is észlelhető volt, mely tény a felperesi ügyvezető a tárgyaláson maga is elismerte. A szakvélemény megállapításaival összhangban van a Fogyasztóvédelmi Felügyelőség, "B" és "C" szakértő álláspontja, mely szerint a felperes által kifogásolt jelenség nem minden esetben jelentkezik, nyugodtabb típusú vezetési stílussal kiiktatható. E tekintetben a rendelkezésre álló vélemények azonos tartalmúak, így a bíróság figyelmen kívül hagyta a felperes által becsatolt, "D" által készített szakvéleményt.

Úgy ítélte meg, hogy rendelkezésre álló szakértői vélemények alapján a jogvitában megnyugtató módon állást lehet foglalni, így nem indokolt a szakértői vélemények felülvizsgálata.

A bíróság az ellenőrző szakvélemény alapján megállapította, hogy a gépjármű rendeltetésszerű használatában akadályt jelentő hiba nem fordul elő, a jelenség konstrukciós jellemző, így alaptalan a felperesnek az elállás jogszerűségének megállapítására és a vételár visszafizetésére irányuló keresete.

A felperes fellebbezésében az ítélet kereseti kérelemben foglaltak szerinti megváltoztatását, másodlagosan - a lefolytatandó bizonyítás terjedelmére figyelemmel - hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása a rendelkezésre álló bizonyítékok és a vonatkozó jogszabályok téves értelmezésén alapul.

A bíróság tévedett, amikor nem vette figyelembe "D" szakértő által elkészített szakvélemény megállapításait. A szakvélemény tartalma ellentétben áll az ügyben beszerzett ellenőrző szakvéleménnyel, illetőleg "B" szakértői véleményével, mindezekre figyelemmel alkalmas a kirendelt szakértők által elkészített szakvélemények bizonyító erejének lerontására. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére nem teljesítette a felperesnek a szakértők tárgyaláson való újabb személyes meghallgatására, illetve szakértői testület megkeresésére irányuló indítványát, ezen döntését pedig az ítéletben sem indokolta meg.

Utalt arra, hogy az ellenőrző szakértő kirendelésére éppen az alperes által becsatolt magánszakértői vélemény megállapításaira figyelemmel került sor, ezek után pedig téves és jogszabálysértő a felperes által becsatolt magánszakvélemény megállapításainak figyelmen kívül hagyása. Fellebbezésében a felperes hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság BDT 2005.1119 és BDT 2005.1092 számú eseti döntéseire.

Álláspontja szerint aggályos az ellenőrző szakértői vélemény és ezen keresztül a megyei bíróság által megállapított tényállás is, mert "C" szakértő is ugyanazon kontrolljárművet vizsgálta, mint az ellenőrző szakértő, de ő még a kontrolljárművön nem tapasztalt rendellenes jelenségeket, az ellenőrző szakvélemény pedig már ilyeneket is rögzít. Ebből pedig arra lehet következtetni, hogy a tesztjármű is elromolhatott időközben.

Az okirati bizonyítékok megfelelően igazolják, hogy az alperes jótállás keretén belül 2004. április 4. és 2005. május 27. között 15 alkalommal végzett javítást, ez megerősíti, hogy hibás a gépjármű.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében - fenntartva az elsőfokú eljárás során előadott álláspontját - az ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elutasításával érdemben helyes döntést hozott, indokait azonban az ítélet tábla nem osztotta, ezért az elsőfokú ítélet indokolását az alábbiak szerint módosítja.

A felperes a keresetében érvényesített igényének jogalapját - a G.40.130/2005/32. számú keresetmódosítást követően is - mind a jótállás (Ptk. 248. §.), mind pedig a hibás teljesítésért való szavatossági felelősség (Ptk. 305-311. §.) szabályaiban megjelölte. Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság döntését mindkét kereseti jogcím figyelembevételével felülvizsgálta.

Ennek során megállapította, hogy az alperes ellenkérelmében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes az igényérvényesítéssel elkésett. Az elsőfokú bíróság ezt az alperesi hivatkozást ítélete meghozatala során nem vizsgálta, ebben a kérdésben elmulasztott állást foglalni, az ítélet tábla e tekintetben az alábbiakra mutat rá.

A jogosult a hibás teljesítésből eredő szavatossági jogait a Ptk. 308. §. (1) bekezdése szerint a teljesítéstől számított 6 hónapos elévülési határidő alatt érvényesítheti.

A határidő elévülési jellegére figyelemmel a Ptk. 326. §. (2) bekezdése értelmében a jogosult szavatossági igényét - ha menthető okból nem tudta érvényesíteni az elévülési határidőn belül - az akadály megszűnésétől számított 3 hónapon belül akkor is érvényesítheti, ha az elévülési idő már eltelt vagy abból 3 hónapnál kevesebb van hátra. Ez a 3 hónapos határidő nem elévülési jellegű, nem szakítható meg, nem kezdődik újra (EBH 2003.853.).

A perbeli esetben a teljesítés 2002. október 29-én megtörtént, a felperes 2004. májusától több esetben javíttatta az alperessel a gépjárművet, aki 2005. május 6-án és 2005. május 27-én is tudomására hozta a felperesnek, hogy a jelzett hibák tekintetében további javítást nem fog eszközölni (G.40.130/2005/1/F/5. számú jegyzőkönyv). A jogvita rendezése érdekében, 2005. június 1-jén tett alperesi ajánlatot a felperes 2005. június 7-én kelt levelében elutasította, kicserélés iránti igényének 15 napos határidőn belüli teljesítésére hívta fel az alperest azzal, hogy ennek elmulasztása esetén a szerződéstől eláll. A felhívást az alperes június 9. napján átvette, majd a 2005. július 14-én postára adott levelében a felperes kérelmét elutasította (G.40.130/2005/1/F/7-F/8. számú iratok).

A június 6-i levélben biztosított 15 napos határidő eredménytelen elteltétől, tehát legkésőbb 2005. június végétől nem állt fenn olyan akadály, mely az igényérvényesítés elmulasztását menthetővé tenné: a felperes előtt ismert volt a hiba, valamint a követelése elutasítására irányuló alperesi szándék. Ekkortól számítandó tehát - a felperesre legkedvezőbb elbírálás esetén is - a Ptk. 326. §. (2) bekezdésében meghatározott 3 hónapos határidő. A felperesnek tehát legkésőbb 2005. szeptember végéig bírósághoz kellett volna fordulnia igénye érvényesítésével, hisz az egységes bírói gyakorlat értelmében nem a hiba közlését, illetve a kötelezett felszólítását, hanem a per megindítását kell igényérvényesítésen érteni. A felperes

azonban a határidőt elmulasztotta, keresetét csupán 2005. november 9-én nyújtotta be a bírósághoz.

Utal az ítélet tábla arra is, hogy ezzel egyébként a 2002. október 29-i teljesítéshez képest a Ptk. - jelen perben irányadó, 2003. július 1. napját megelőzően hatályban volt - 308. §. (2) bekezdésében meghatározott 3 éves jogvesztő határidőt is elmulasztotta a felperes.

A fentiekre figyelemmel megállapítható tehát, hogy a felperes a szavatossági jogainak érvényesítésére nyitva álló, jogszabályban meghatározott határidők elteltét követően érvényesítette szavatossági jogait, igénye tehát megalapozatlan.

A felperesnek a kifejezetten és kizárólag csak elállás iránt érvényesített igénye - az alábbiak miatt - a jótállásra vonatkozó jogszabályi és szerződéses rendelkezések alkalmazása mellett sem alapos.

A perben irányadó 117/1991. (IX.10.) Kormányrendelet a felperes által vásárolt személygépkocsi tekintetében 1 éves jótállási időt állapít meg.

A jótállási idő nem igényérvényesítési határidő, a határidőben észlelt és bejelentett hibák miatt a jogosult jogait peres úton az általános elévülési időn belül érvényesítheti (BDT 2006.1302.).

A rendeletben meghatározott úgynevezett kötelező jótállás esetén a vásárlót a Ptk. 306-307. §-aiban megállapított jogok - köztük az elállás joga is - megilletik. A per adatok alapján azonban megállapítható, hogy a felperes az 1 éves kötelező jótállási idő lejártát követően, 2004. április 4-én jelentette be az alperesnek a perben hivatkozott hibákat (G.40.130/2005/1/F/9.számú ügyfélszolgálati füzet, továbbá a felperes fellebbezésben tett nyilatkozata). A kötelező jótállás alapján a Ptk. 306-307. §-ában foglalt jogokra kiterjedő felperesi igény tehát alaptalan, az ilyen tartalommal korábban fennálló alperesi jótállási kötelezettség az igény érvényesítéséig (a hiba bejelentéséig) megszűnt.

Kétségtelen, hogy az alperes a teljesítéstől számított 12. és 36. hónap közötti időszakra a felek által kötött szerződésben jótállási kötelezettséget vállalt, vállalása azonban csak egyes szolgáltatásokra: a rossz anyagminőségből, illetve gyártási hibából származó meghibásodások kijavításával, vagy alkatrész cserével történő megszüntetésére terjedt ki (ügyfélszolgálati füzet 29. oldal). Az alperes szerződéses jótállási kötelezettsége tehát nem jogosítja fel a felperest - a kötelező jótállással ellentétben - a Ptk. 306. §. (3) bekezdésében rögzített elállási jog gyakorlására.

A kifejtettek miatt nem bír az ügy eldöntése szempontjából relevanciával, hogy történt-e hibás teljesítés az alperes részéről, ezért az ítélet tábla az elsőfokú ítéleti indokolás ezzel kapcsolatos megállapításainak mellőzésével és az indokolás megfelelő módosításával a felperesi keresetet elutasító elsőfokú ítéletet a Pp. 253. §. (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

A felperes az eredménytelen fellebbezésére figyelemmel köteles a Pp. 78. §. (1) bekezdésében írta szerint megfizetni az alperesnek a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §. (2) bekezdés a.) és b.) pontja, valamint (5) és (6) bekezdése alapján 300.000,- Ft-ban megállapított - az ÁFA-t is magában foglaló - ügyvédi díjból álló másodfokú perköltséget, továbbá az államnak a feljegyzett fellebbezési illetéket.

Győr, 2009. március 11. napján

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk. Ferenczy Tamás sk.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó: